

Nagy-Magyarország körút I.

Tátrai Viktória és társa Szabó Zoltán pár hónapja megkereste lapunkat, segítségünket kérve, hogy hírt adjunk vállalkozásuk tevéről. A felvidéki fiatalok a kettős állampolgárság szavazása körüli hisztéria és a kezdeményezés bukása miatt nekiláttak régi tervük megvalósításának.

Annak, hogy bejárnák Nagy Magyarország területét, pontosan követve annak határát, kb. 2 hónap alatt. Mindezt úgy, hogy csak egyetlen, a mai Magyarország területén lévő városba látogatnak el. Ez a leghűségesebb város: Sopron. A körutat motorkerékpárral, sátorozva tették meg, Sopronból indulva májusban Dél felé (Ausztria, Vajdaság), majd észak felé haladva (Erdély, Kárpátalja, Felvidék), utazásukat úgy időzítve, hogy a Trianoni békediktátum aláírásának évfordulójára Erdélybe, Pünkösöd napjára a Csíksomlyói búcsúra érkezzenek. A körútról született beszámolót adjuk közre most olvasóinknak.

2006. május 22-én eljött a nap, mikor elindultunk Nagy-Magyarország körutunkra. Indulásunk helyszíne Sopron volt, ahová aznap este érkeztünk. Bár fáradtak voltunk, a városnézést sikerült beiktatni. Előzetes megegyezés alapján, vendéglátónk a Soproni Kálvin Kőr volt.

Másnap nagy út állt előttünk, célunk Rijeka vagyis Fiume kikötője volt, de már induláskor sejtettük ezen tervünket vélhetően nem fogjuk tudni tartani, a késői (12 óra) indulás miatt. Utunk több országot érintve folytatódott. Átlépve Ausztria határát, megelevenedtek a városok, melyeket a tervezés során már bejártunk. Az időjárás változó volt, nem kifejezetten meleg, hegyvidékeken hűvösebb, de motorozásra mindenképp alkalmas. Szlovéniában Murszombat és Lendva városait örököztük meg néhány képben. Délutánra Horvátországba érkeztünk, ahol elsőként, Varasd (Varazdin) városában néztünk körül. Aznap

célunk, Fiume, másnapra tolódt. Bár sok helyről kaptunk szállásajánlatot, Horvátországban nem volt előre megbeszélte szállásunk. Kiderült, a környéken nincs sátorozási lehetőség, így elhatároztuk, addig megyünk, míg kempinget nem találunk. Ekkor már sötétedett, az eső is szemerklélt. Este 21 óra körül érkeztünk Zágrábba. Sötét volt, a városból keveset láttunk, de azt hiszem ezzel nem veszítettünk sokat. Szó szerint keresztül haladtunk a várost végigszelő egyik sugárúton. Szerencsére a város határában találtunk kempinget, ahol sátrat vertünk.

Másnap esőre ébredtünk. Egy ideig varakoztunk, majd elindultunk. Eleinte szitáló, később zuhogó esőben motoroztunk, majd Karlovac után megálltunk, pihenni, ebédelni és főleg melegedni. Néhány óra múlva, újult erővel folytattunk utunkat, még mindig Rijeka felé. Csodaszép hegyi utakon haladtunk keresztül, de az idő itt is elég rossz volt. Esett, köd volt az orrunkig is alig láttunk, de a motor elejéig még kevésbé. Ennek ellenére egyre feljebb, és feljebb haladtunk a hegyen. Felemelő látvány volt amikor, a hegytetőre felértünk, lenéztünk és megpillantottuk az alattunk elterülő tengert.

Másnap igazi nyári melegben, szinte egész nap tengerpart menti úton haladtunk dél felé, egészen Károlyvárosig (Karlobag). Utána nem kevésbé izgalmas hegyi utakon motoroztunk.

Másnap a Plitvicei tavak környékét jártuk be, ahol állítólag a híres Winetou filmet, az Ezüst tó kincsét forgatták, mondani se kell eszméletlenül szép volt.

A következő nap Szerbia felé vettük az irányt, olyan területeken haladva, ahol elég sok, a Dél-szláv háború emlékeit idéző lerobbant, feldúlt ház, felrobbantott híd stb. maradványaira bukkantunk. Este 8 körül értünk a szerb határra, 10 körül Újvidékre, ahol volt megbeszélte szállásunk az éjszakára. Sebestyén Imrénél és családjánál szálltunk meg az éjszakára. Elbeszélgettünk a helyi magyarság életkörülményeiről, mennyire más az életformájuk, mint az itt élő szerbeknek, milyen hatással van mindennapi életükre a kaotikus politikai helyzet, amelyhez tulajdonképp semmi közük.

Másnap Zenta, és Szabadka városában tettünk egy rövid látogatást, ahol már érezhető volt a nagyarányú magyarság jelenléte, szinte mindenhol tudtak magyarul.

Következő nap Kikindára, Nagybecskerekre érkeztünk. Innen egy kis magyar faluba Ürményházára mentünk, ahol szállásadóink vártak. Dulka Andor és családja biztosította itt szállásunkat, ő és felesége a helyi magyar iskola tanárai. Sok érdekes dolgot meséltek nekünk a környékről, az itt élő emberekről, szóba került, hogy sajnos itt is jellemző a fiatalok elvándorlása, annak ellenére, hogy külföldön sem túl jó a megéltetésük, hisz szerbnek tekintik őket, Szerbiából jöttek ahol nemrég háború volt. Ha utazni szeretnének, vízum szinte minden országba kell, beleértve az anyaországot, a mai Magyarországot is. Akik viszont maradnak, mindent megtesznek a magyarság megmaradásának érdekében, példa erre az Ürményházi iskola tevékenysége is. Utolsó vajdasági városunk, Versec volt. A déli órákban érkeztünk meg a szerb-román határra, délután pedig már Temesváron voltunk, ahol ugyan elkapott az eső, de egy kis városnézés itt is belefért.

következő számunkban folytatjuk

